

ACCIDENTELE DE MUNCĂ CAUZE ȘI CONSECINȚE, MĂSURI DE PREVENIRE

I. Accidentele de muncă noțiune, reglementare

În termeni generali, accidentele și bolile profesionale constau în lezarea componentei biologice a factorului uman, în cursul desfășurării unui proces de muncă. Fenomenul se poate produce neașteptat, brusc, violent - cazul accidentelor de muncă, sau într-un interval mai mare de timp, prin acumularea în organism a noxelor - situația bolilor profesionale.

Referitor la mecanismul general al apariției unor astfel de evenimente, indiferent de natura activității, realizarea oricărui proces de muncă nu poate avea loc în absența unuia din următorii factori: executantul (omul implicat mijlocit în realizarea sarcinii de muncă-victimă potențială a oricărui accident), sarcina de muncă (activitatea pe care trebuie să o desfășoare executantul pentru atingerea obiectivului propus), mijloacele de producție (clădiri, mașini, instalații, materii prime etc.) și mediul de muncă (microclimat, condițiile fizice, chimice, biologice și psihosociale în care executantul își desfășoară activitatea). Pentru ca procesul să aibă loc, nu este suficientă prezența acestora, ele trebuie să constituie un sistem - sistemul de muncă - ale cărui elemente să interacționeze și să se influențeze reciproc. Accidentele de muncă și bolile profesionale pot fi considerate drept consecințe ale disfuncțiilor din interiorul aceluși sistem de muncă în care omul este executant. Prin termenul de "*accident*" se desemnează un eveniment neașteptat, care apare brusc, este imprevizibil și întrerupe desfășurarea normală a unei acțiuni. Noțiunea de "*accident de muncă*" trebuie circumscrisă unui proces de muncă și implică în mod obligatoriu prezența omului, în calitate de executant. Concret, accidentul de muncă constă în lezarea violentă și bruscă a integrității componentei biologice a factorului uman, având drept urmare pierderea sau micșorarea capacității de muncă.

În România, accidentul de muncă este definit de art. 5, lit. g) din Legea nr. 319/2006 ca fiind: "*vătămarea violentă a organismului, precum și intoxicația acută profesională, care au loc în timpul procesului de muncă sau în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu, indiferent de natura juridică a contractului în baza căruia se desfășoară activitatea, și care provoacă incapacitate temporară de muncă de cel puțin trei zile, invaliditate sau deces*".

Din definiția dată prin lege, rezultă că, pentru ca un accident oarecare să poată fi clasificat accident de muncă, trebuie să fie întrunite mai multe condiții, referitoare la: *vătămarea violentă a organismului, timpul și locul producerii accidentului și calitatea celui accidentat.*

În cazul accidentului de muncă, *vătămarea organismului* trebuie să aibă o cauză exterioară, să fie violentă și involuntară. Cu privire la natura factorilor care provoacă, vătămările organismului acestea pot fi: mecanice, termice, electrice, prin iradiere sau combinate.

Timpul în care se produce este al doilea element caracteristic accidentului de muncă. Din acest punct de vedere, se încadrează ca accident de muncă numai vătămarea care are loc: în timpul procesului de muncă; în timpul îndeplinirii îndatoririlor de serviciu (inclusiv în afara programului obișnuit de lucru), inclusiv al sarcinilor de stat sau obștești; înainte de începerea sau după încetarea lucrului; în timpul pauzelor ce au loc în desfășurarea procesului de muncă; în timpul deplasării de la serviciu la domiciliu și invers; în timpul programului oficial de lucru, pentru activități ce nu au legătură cu procesul muncii, dacă evenimentul s-a produs la un loc de muncă; în timpul îndeplinirii practicii profesionale pentru studenți, elevi și ucenici sau a vizitelor cu caracter didactic.

Locul în care se produce este al treilea element determinant al accidentului de muncă. Pentru ca un accident oarecare să fie accident de muncă, acesta trebuie să se producă la locul de muncă. Prin extensie, legea acceptă ca accident de muncă și evenimentele produse pe traseul de deplasare de la locul de muncă la domiciliu și invers, dacă se încadrează în timpul considerat suficient parcurgerii acestuia.

Calitatea victimei constituie cel de-al patrulea element caracteristic accidentului de muncă, în principiu, se consideră accident de muncă numai acea situație în care victima a fost vătămată prin participarea la procesul de muncă. Persoanele vizate sunt cele angajate cu contract de muncă sau orice altă formă legală; membrii cooperatori; elevii, studenții și ucenicii, în timpul efectuării practicii profesionale; alți participanți la procesul de muncă.

Din punct de vedere al urmărilor, accidentul de muncă poate provoca victimei incapacitate temporară de muncă, invaliditate sau deces. Acestea pot surveni imediat după eveniment sau la un anumit interval de timp. Elementul pe baza căruia se face încadrarea într-una din primele două categorii de efecte este gradul de reversibilitate al pierderii capacității de muncă.

Consecința cea mai puțin gravă a unui accident de muncă o constituie imposibilitatea temporară a victimei de a-și desfășura activitatea ca urmare a tulburării unei stări funcționale (de cel puțin trei zile calendaristice), numită și incapacitate temporară de muncă. Aprecierea incapacității o face medicul și trebuie atestată printr-un certificat sau alt document medical. Incapacitatea are caracter reversibil, adică prin aplicarea unui tratament adecvat ea dispare iar lucrătorul își reia activitatea.

O consecință mai gravă a accidentului este invaliditatea. Prin accident cu urmări de invaliditate se înțelege accidentul care are ca urmare pierderea unui simț, a unui organ, încetarea funcțiunii acestuia sau o infirmitate permanentă, fizică sau psihică, dacă acestea au dus la pierderea totală sau parțială a capacității de muncă (confirmată prin decizie de încadrare temporară sau permanentă într-un grad de invaliditate emisă de organele medicale în drept).

Cel mai grav efect al accidentului de muncă este decesul, ceea ce înseamnă că spre deosebire de primele două situații, în cazul decesului este afectată nu numai integritatea organismului și capacitatea de muncă, ci însăși viața. Decesul în cazul unui accident de muncă poate surveni imediat după accident sau după un interval de timp, dacă acesta a fost confirmat în baza unui act medico-legal, ca urmare a accidentului de muncă suferit.

Accidentele de muncă se clasifică, în raport cu urmările produse și cu numărul persoanelor accidentate, în:

INSPECȚIA MUNCII

INSPECTORATUL TERITORIAL DE MUNCĂ NEAMȚ

➤ accidente care produc incapacitate temporară de muncă de cel puțin 3 zile calendaristice consecutive, confirmată prin certificat medical sau, după caz, prin alte documente medicale, potrivit prevederilor legale;

➤ accidente care produc invaliditate confirmată prin decizie de încadrare într-un grad de invaliditate, emisă de organele medicale în drept;

➤ accidente mortale în urma cărora se produce decesul accidentatului, confirmat imediat sau după un interval de timp, în baza unui act medico-legal;

➤ accidente colective, când sunt accidentate cel puțin 3 persoane în același timp și din aceeași cauză, în cadrul aceluiași eveniment.

În categoria accidentelor de muncă se încadrează și:

➤ accidentul de muncă de circulație - accident survenit în timpul circulației pe drumurile publice sau generat de traficul rutier, dacă persoana vătămată se afla în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu;

➤ accident de muncă de traseu: a) accident survenit în timpul și pe traseul normal al deplasării de la locul de muncă la domiciliu și invers și care a antrenat vătămarea sau decesul; b) accident survenit pe perioada pauzei reglementare de masă în locuri organizate de angajator, pe traseul normal al deplasării de la locul de muncă la locul unde ia masa și invers, și care a antrenat vătămarea sau decesul;

➤ accident care a antrenat vătămarea sau decesul, petrecut pe traseul normal al deplasării de la locul de muncă la locul unde își încasează salariul și invers, dacă acesta este organizat de angajator în afara unității.

Accident ușor - eveniment care are drept consecință leziuni superficiale care necesită numai acordarea primelor îngrijiri medicale și a antrenat incapacitate de muncă cu o durată mai mică de 3 zile;

Incidentul periculos reprezintă evenimentul identificabil, cum ar fi explozia, incendiul, avaria, accidentul tehnic, emisiile majore de noxe, rezultat din disfuncționalitatea unei activități sau a unui echipament de muncă sau/și din comportamentul neadecvat al factorului uman care nu a afectat lucrătorii, dar ar fi fost posibil să aibă asemenea urmări și/sau a cauzat ori ar fi fost posibil să producă pagube materiale.

Din punct de vedere al reglementării, cadrul legislativ al UE privind SSM constă într-o Directiva-cadru privind securitatea și sănătatea în muncă, nr. 89/391/CEE din 1989 și 24 de directive specifice elaborate de-a lungul timpului. Directiva-cadru europeană din 1989 privind securitatea și sănătatea la locul de muncă stă la baza principiilor comune și a standardelor minime din întreaga UE și ea pune accentul pe o cultură de prevenire a riscurilor și stabilește obligații ale angajatorilor în ceea ce privește: evaluările riscurilor; măsurile preventive; furnizarea de informații lucrătorilor în materie de SSM; formarea; consultarea; participarea echilibrată. Aceste obligații se aplică în toate sectoarele și profesiunile și deopotrivă angajatorilor publici și privați. **Directivele specifice** abordează riscuri, grupuri și contexte specifice. De asemenea, *Noul cadru strategic al UE privind SSM pentru perioada 2021-2027*, anunțat în *Planul de acțiune privind Pilonul european al drepturilor sociale*, stabilește principalele priorități și acțiuni necesare pentru îmbunătățirea sănătății și securității lucrătorilor pe parcursul următorilor ani, în contextul unei lumi post-pandemice marcate de dubla tranziție verde și digitală, de provocări economice și demografice și de evoluția noțiunii de mediu de lucru tradițional.

La nivel național, Directiva-cadru europeană a fost transpusă integral în legislația internă prin Legea nr. 319/2006 a securității și sănătății în muncă, iar directivele specifice au fost transpuse în legislația internă printr-o serie (43) de H.G. privind cerințele minime de SSM în diferite domenii.

Reglementări privind securitatea și sănătatea în muncă se regăsesc, de asemeni, atât în Constituția României, cât și în Codul muncii - Legea nr. 53/2003.

Potrivit legislației în vigoare accidentele de muncă (evenimentele) se comunică, cercetează și înregistrează.

Comunicarea accidentelor de muncă. Potrivit art. 2, pct. 16 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, aprobate prin H.G. nr.1425/2006, prin comunicare se înțelege - procedura prin care angajatorul comunică producerea unui eveniment, de îndată, dar nu mai târziu de 24 de ore de la producerea evenimentului, autorităților prevăzute la art. 27 alin. (1) din lege.

În sensul Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006 (art. 5 lit. f), **evenimentul** este definit ca fiind - accidentul care a antrenat decesul sau vătămări ale organismului, produs în timpul procesului de muncă ori în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu, situația de persoană dată dispărută sau accidentul de traseu ori de circulație, în condițiile în care au fost implicate persoane angajate, incidentul periculos, precum și cazul susceptibil de boală profesională sau legată de profesiune.

Potrivit Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006 (art.26, 27), orice eveniment, așa cum este definit la art. 5, lit. f, va fi comunicat de îndată angajatorului, de către conducătorul locului de muncă sau de orice altă persoană care are cunoștință despre producerea acestuia.

Angajatorul are obligația să comunice evenimentele, de îndată, după cum urmează: a) inspectoratelor teritoriale de muncă, toate evenimentele așa cum sunt definite la art. 5 lit. f; b) asiguratorului, potrivit Legii nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale, cu modificările și completările ulterioare, evenimentele urmate de incapacitate temporară de muncă, invaliditate sau deces, la confirmarea acestora; c) organelor de urmărire penală, după caz.

Cercetarea accidentelor de muncă. Cercetarea accidentelor de muncă este importantă mai ales pentru că arată disfuncțiile sistemului de muncă care au provocat evenimentul și stabilește măsurile care trebuie luate pentru prevenirea unor accidente similare.

Din punct de vedere juridic cercetarea se desfășoară pe baza unei metodologii aprobate de Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice care presupune întocmirea unui dosar și a unui proces verbal de cercetare.

Unul dintre principalele scopuri ale activității de cercetare a accidentelor de muncă este prevenirea repetării acestora și/sau a altor evenimente similare. Modalitățile prin care se realizează prevenirea sunt foarte complexe și diverse, începând cu interzicerea funcționării locului de muncă respectiv până la înlăturarea cauzelor accidentului și terminând cu situațiile în care sunt necesare noi investigații. Adeseori, pentru înlăturarea cauzelor accidentogene identificate se impune găsirea și aplicarea unor soluții tehnice de specialitate. Așadar măsurile de pus în aplicare cu care se finalizează cercetarea accidentului stabilesc ce trebuie făcut, termenele de realizare, persoanele care răspund de organizarea și finalizarea a ceea ce trebuie făcut.

Înregistrarea și evidența accidentelor de muncă. Înregistrarea accidentelor de muncă și a incidentelor periculoase se face în registrele de evidență prevăzute în anexele la Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, în baza procesului-verbal de cercetare.

Angajatorul va ține evidența evenimentelor în: a) Registrul unic de evidență a accidentațiilor în muncă, conform modelului prevăzut în anexa nr. 15; b) Registrul unic de evidență a incidentelor periculoase, conform modelului prevăzut în anexa nr. 16; c) Registrul unic de evidență a accidentelor ușoare, conform modelului prevăzut în anexa nr. 17; d) Registrul unic de evidență a accidentațiilor în muncă ce au ca urmare incapacitate de muncă mai mare de 3 zile de lucru (incapacitate temporară de muncă este de minimum 4 zile de lucru, fără a lua în calcul ziua producerii accidentului), conform modelului prevăzut în anexa nr. 18. Registrele de evidență trebuie să fie actualizate.

În baza FIAM și a proceselor-verbale de cercetare a incidentelor periculoase, inspectoratul teritorial de muncă va ține evidența tuturor accidentelor de muncă și a incidentelor periculoase înregistrate de angajatorii care au sediul, domiciliul sau reședința pe teritoriul județului respectiv. Inspectoratul teritorial de muncă va ține evidența în: a) Registrul unic de evidență a accidentațiilor în muncă; b) Registrul unic de evidență a incidentelor periculoase; c) Registrul unic de evidență a accidentațiilor în muncă ce au ca urmare incapacitate de muncă mai mare de 3 zile de lucru.

II. Cauzele accidentelor de muncă

Cauzele accidentelor de muncă și bolilor profesionale sunt factori (însușiri, stări, procese, fenomene, comportamente) proprii elementelor componente ale sistemului de muncă ce au provocat accidentul sau boala profesională și care, înainte de producerea acestor evenimente, erau prezenți ca factori de risc.

Cauzele se pot clasifica în principale și secundare (favorizante), directe și indirecte (în raport cu efectul produs), obiective și subiective, precum și dependente de executant, de sarcina de muncă, de mijloacele de producție și de mediul de muncă.

Cauzele principale sunt cele a căror anihilare întrerupe lanțul causal, cele care constituie verigile obligatorii pentru producerea accidentului. *Cauzele secundare* sunt cele care se îmbină cu cele principale. Prezența cauzelor favorizante nu este obligatorie pentru apariția accidentului, ele doar contribuie la evoluție, în sensul producerii accidentului.

O altă clasificare foarte importantă, împarte cauzele în funcție de locul pe care îl ocupă în dinamica producerii accidentului, astfel: *cauze inițiale* (începutul lanțului accidentogen, sunt strâns legate de noțiunea de vinovăție); *cauze intermediare* (situate pe parcursul lanțului accidentogen, între cauza inițială și cea finală); *cauze finale* (sfârșitul lanțului accidentogen).

Pentru producerea oricărui accident de muncă este obligatorie existența în timp și spațiu a două cauze finale de natură diferită a căror îmbinare are ca efect însăși vătămarea. Una dintre ele este cel puțin prezența omului, ca și cauza subiectivă, și o cauză obiectivă, proprie mijloacelor de muncă sau mediului de muncă. Cauzele inițiale și cele finale sunt cauze principale, în timp ce cauzele intermediare pot fi formate atât din cauze principale, cât și secundare.

Cauzele dependente de executant pot consta în: Efectuarea necorespunzătoare a operațiilor de muncă (nerespectarea prevederilor instrucțiunilor proprii de ssm); Căderea de la înălțime sau la același nivel (alunecări, împiedicări, căderi); Omisiuni (neutilizarea echipamentului individual de protecție sau/și a mijloacelor de protecție colectivă, neefectuarea unor operații indispensabile securității muncii);

Expunerea în afara sarcinii de muncă, la factori periculoși sau nocivi; Efectuarea, în afara sarcinii de muncă, a unor operații periculoase; Prezența la lucru în condiții psiho-fiziologice necorespunzătoare;

Cauzele dependente de mijloacele de producție (echipamente de muncă) sunt: Cauze de natură fizică (lipsă sisteme de protecție a organelor în mișcare, carcase, panouri, etc.); Cauze de natură chimică; Cauze de natură biologică;

Cauze dependente de sarcina de muncă pot fi: Deficiențe de îndrumare, supraveghere și control; Erori în prestabilirea operațiilor de muncă; Omisiuni în prestabilirea operațiilor de muncă; Lipsuri în asigurarea condițiilor de securitate și igienă a muncii; Repartizarea necorespunzătoare a executanților pe locuri de muncă;

III. Consecințele (urmările) economice și sociale ale accidentelor de muncă

Procesele de muncă presupun pe lângă aspectele benefice și existența anumitor componente nedorite, cum ar fi, prezența riscurilor profesionale care manifestându-se produc consecințe, care pot fi vătămări violente ale organismului lucrătorilor sau/si afectări ale stării de sănătate. Dacă ne referim doar la accidentele de muncă și bolile profesionale, ele întrerup sau îngreunează desfășurarea procesului de muncă și afectează din punct de vedere psihologic, social și economic, cel puțin una dintre componentele sistemului de muncă: executant, sarcina de muncă, mijloacele de producție și mediul de muncă.

Pot exista mai multe criterii de clasificare a consecințelor producerii accidentelor de muncă și bolilor profesionale.

Primul criteriu este cel al consecințelor asupra elementelor sistemului de muncă, astfel distingem:

Consecințe asupra executantului. În contextul procesului de muncă, omul poate fi considerat în două ipostaze: de ființă umană și de executant al sarcinii de muncă. Fiecăreia îi sunt asociate o serie de valori și caracteristici specifice, cum ar fi: viața, sănătatea, integritatea anatomo-funcțională, capacitatea creativă și afectivă, respectiv capacitatea de muncă, aptitudinile și cunoștințele etc.

Accidentele de muncă și bolile profesionale au repercursiuni asupra ambelor categorii de valori, consecințele manifestându-se în multiple planuri: psiho-fiziologice (durere, stress, incapacitate de muncă, invaliditate), economic (diminuarea productivității muncii individuale), financiar (diminuarea veniturilor, cheltuielile pentru asistența medicală) etc.

Toate accidentele, dar mai ales cele grave (deces, invaliditate) au ca efect și deteriorarea serioasă a situației financiare a familiilor victimelor. Situația socială, șansele de dezvoltare și afirmare în societate a persoanelor din aceste familii, mai ales a copiilor, sunt afectate profund. Lipsa unui părinte sau existența unui părinte bolnav, fără capacitate de muncă, în familie, produce problemele materiale acesteia, suferința psihică pentru celălalt părinte și afectează dezvoltarea personalității copiilor și șansele lor de viață.

Decesul unei personae apropiate este considerat de către toți specialiștii, drept cel mai puternic factor de stres și, prin aceasta, de risc pentru sănătatea fizică și mentală, datorită suferinței profunde care se manifestă prin plâns, depresie, disperare și o viziune pesimistă asupra viitorului.

Consecințe asupra sarcinii de muncă. Consecința directă o constituie neîndeplinirea sarcinii de muncă, neîndeplinirea ei la timp sau îndeplinirea necorespunzătoare (la reluarea lucrului de către victima unui accident/boli sau înlocuirea să cu o persoană cu experiență profesională mai redusă).

Consecințe asupra mijloacelor de muncă. În timpul accidentelor de muncă se pot produce deteriorări sau distrugereri ale clădirilor, ale echipamentelor de muncă (mașini, instalații, utilaje), cât și a materiilor prime necesare îndeplinirii sarcinii de muncă. Distrugerea sau deteriorarea echipamentelor de muncă au un impact negativ asupra eficienței utilizării capitalului fix al întreprinderii și a înzestrării tehnice a acesteia.

Consecințe asupra mediului de muncă. Accidentele de muncă și bolile profesionale au repercursiuni asupra ambelor componente ale mediului de muncă: fizic și social. Mediul de muncă fizic este afectat de producerea accidentelor sub forma deteriorării echipamentelor de muncă (recipienti, celule) a materialelor și materiile prime, dacă prin aceasta se eliberează în atmosferă substanțe nocive sau periculoase, sau dacă se pierde controlul asupra microclimatului (temperatura, viteza și umiditatea aerului).

Consecințele asupra mediului social se concretizează mai ales sub forma stresului suportat de cei aflați la locul de muncă al victimei sau locurile apropiate. Acesta se poate manifesta sub forma neîncrederii în politica de securitate a muncii a întreprinderii, teamă etc.

Al doilea criteriu este nivelul la care consecințele accidentelor de muncă și îmbolnăvirilor profesionale sunt evaluate. Din acest punct de vedere distingem consecințe asupra: individului, întreprinderii (microeconomic) și societății (macroeconomic).

Al treilea criteriu este după principalele planuri de manifestare a vieții umane, respectiv: fizic, psihic, spiritual, economic, financiar, demografic, politic.

Analizând după toate cele trei criterii se obține o imagine de ansamblu a consecințelor posibile ale unui accident de muncă sau ale unei boli profesionale. O concluzie absolută a consecințelor este greu de formulat deoarece în realitate fenomenele sunt complexe, cu, conexiuni și efecte multiple.

Un tablou posibil al consecințelor sociale și economice ale accidentelor de muncă și a bolilor profesionale:

Nivel de manifestare	Plan de referință	Consecințe
INDIVID ȘI APROPIAȚII SĂI	Biologic, fizic	Afectarea integrității anatomofuncționale
		Diminuarea/pierderea capacității vitale de muncă
		Deces
	Psihic	<i>Victima:</i>
		-Stres, durere, suferință
		-Scăderea încrederii în capacitățile proprii
		-Frică de producerea unui alt accident similar
		-Senzația de inutilitate socială în cazul incapacității permanente de muncă
		-Umilința condiției fizice degradate și a dependenței de alte persoane
		<i>Alte persoane apropiate:</i>
-Durerea, compasiunea s.a. resimțite de cei apropiați victimei		
-Frica de a nu suporta un accident similar pentru cei de la locuri de muncă identice din unitatea respectivă		

Nivel de manifestare	Plan de referință	Consecințe
		-Imaginea accidentării
	Spiritual	Diminuarea parțială sau totală, a potențialului creator
		Diminuarea parțială sau totală, a potențialului afectiv
	Financiar	Diminuarea venitului personal al victimei și a celor aflați în întreținere, datorită:
		-pierderii temporare sau definitive a capacității de muncă
		-suportării cheltuielilor pentru diverse servicii, precum cele pentru îngrijire și recuperare medicală care nu sunt acoperite de asigurare
-modificarea statutului social și profesional		
ÎNȚREPRINDERE (MICROECONOMIC)	Economic	Diminuarea productivității muncii
		Deteriorarea/distrugerea capitalului fix și circulant
		Pierdere de producție fizică
	Financiar	Diminuarea profitului brut
SOCIETATE (MACROECONOMIC)	Uman	Diminuarea potențialului uman (creativitate, afectivitate etc) disponibil
	Politic	Diminuarea încrederii în justiția politicii naționale de protecție socială Afectarea prestigiului pe piața de desfacere și de muncă internațională
	Demografic	Scăderea numărului și calității populației (din punct de vedere anatomofuncțional)
	Economic	Diminuarea produsului național brut

Efectele economice ale accidentelor și bolilor profesionale. Pentru a putea aborda problema eficienței economice a securității muncii este necesar să se poată stabili un cost, care să fie comparat cu cheltuielile efectuate pentru prevenire.

Costul securității/nonsecurității reprezintă de fapt costul accidentelor și bolilor profesionale eliminate/produse, respectiv suma valorică a tuturor pierderilor generate de accident/boală. Practic, securitatea înseamnă absența acestor evenimente, iar beneficiul este echivalentul costurilor care ar fi fost generate de accidente și îmbolnăvirile profesionale care au fost eliminate, diminuat cu costul măsurilor preventive.

Pentru a putea determina costul securității, respectiv al nonsecurității muncii, trebuie cunoscută dimensiunea a doua mari categorii de cheltuieli: cheltuieli preventive (costul măsurilor de prevenire) și pierderile datorate producerii accidentelor de muncă și îmbolnăvirilor profesionale.

Volumul cheltuielilor preventive se poate exprima sub forma costurilor contabile sau chiar economice. Pierderile datorate producerii accidentelor și îmbolnăvirilor profesionale, reprezintă expresia valorică a consecințelor acestora.

După criteriul locului de constituire și cel al modalităților de identificare, majoritatea teoreticienilor delimitează două categorii de astfel de costuri: *directe (aparente) și indirecte (ascunse)*.

Costurile directe includ cheltuielile cu primele de asigurare, cu rambursarea salariului de bază și cheltuielile medicale prevăzute de asigurator.

Costurile indirecte cuprind costurile salariale datorate (timpului de muncă pierdut de victima accidentului sau bolii, de colegii de la locul de muncă din apropierea producerii accidentului, de

personalul medical, personalul tehnic desemnat să repare echipamentele defecte sau să realizeze măsurile de securitate și sănătate în muncă impuse etc), costurile datorate creșterii cheltuielilor de gestiune a personalului (cheltuieli) pentru angajarea unui înlocuitor temporar sau definitiv, salarii complementare plătite colegilor victimei pentru orele suplimentare necesare recuperării timpului pierdut, cheltuieli pentru formarea profesională a înlocuitorilor, costuri materiale (cheltuieli pentru repararea sau înlocuirea echipamentelor, pentru măsurile de ssm ș.a.m.d.) și alte cheltuieli (pentru expertizare, onorariile avocaților, penalități).

Toți specialiștii sunt de acord că pierderile indirecte sunt mult mai mari decât cele directe, *raportul general acceptat fiind de 4 la 2*. În ultimul timp a început să se pună problema în termeni de cost și pentru efectele sociale sau de altă natură ale accidentelor și bolilor profesionale, încadrabile în costuri indirecte.

Costul indirect, după opinia majorității cercetătorilor occidentali, este reprezentat de cheltuielile pentru îngrijiri medicale și readaptare, prestații legate de boală și invaliditate, cheltuieli administrative și de procedură.

În vederea evaluării dimensiunii economice a consecințelor accidentelor de muncă există metode analitice sau modulare. Aplicarea metodelor analitice necesită cunoștințe aprofundate de analiză economico-financiară și, fiind mult mai laborioase, se aplică de către personal de specialitate în cazul intențiilor de rentabilizare a activității întreprinderilor. Metodele modulare au la bază liste prestabilite fiind mult mai simplu de aplicat. Deși se adresează unor categorii diferite de utilizatori, cele două tipuri de metode se completează reciproc, pot fi aplicate și simultan, oferind o imagine a impactului economic și financiar al accidentelor de muncă.

IV. Măsuri de prevenire a accidentelor de muncă

Prevenirea accidentelor de muncă, în sens absolut, înseamnă lipsa totală a accidentelor de muncă și a îmbolnăvirilor profesionale. Obiectivul nu poate fi realizat deoarece accidentul este legat întotdeauna de muncă, de subiectivismul omului în timpul procesului de muncă și de limitarea resurselor, pentru că nicio întreprindere, sau societate în ansamblul său, nu dispune de resurse financiare și umane în mod nelimitat pentru a realiza acest obiectiv.

Considerăm că prevenirea înseamnă orice poți face legal, riguros și rațional pentru a proteja viața și sănătatea folosind cu maximum de eficiență resursele umane și materiale care, așa cum am arătat, sunt limitate.

Problema prevenirii accidentelor și bolilor profesionale se reduce, teoretic la depistarea și eliminarea cauzelor potențiale, respectiv, a factorilor de risc. Deoarece factorii de risc se regăsesc la nivelul fiecărui element al sistemului de muncă, măsurile de prevenire vor corespunde la cel puțin unul dintre aceste elemente, respectiv, a aceluia care prezintă sau poate prezenta o abatere în funcționare. De exemplu măsurile de prevenire referitoare la executant (examen medical, psihologic, instruire) au ca scop eliminarea cauzelor potențiale proprii acestuia, adică lipsa unor aptitudini fizice și psihice corespunzătoare, lipsa cunoștințelor profesionale și de securitate și sănătate a muncii, atitudinea necorespunzătoare față de risc etc.

Corespondența biunivocă între cauză și măsură de prevenire nu este totdeauna posibilă. De multe ori, același factor se poate elimina prin mai multe măsuri și invers – o singură măsură combate mai mulți factori de risc.

Măsurile de prevenire reprezintă modalități tehnice, organizatorice, igienico-sanitare etc., prin care se realizează securitatea muncii. Concret, prin intermediul lor se elimină, evită sau diminuează acțiunea factorilor de risc asupra organismului uman. În mod uzual, în prima situație se utilizează noțiunea de “prevenire”, iar în celelalte două, de “măsuri de protecție”.

Măsurile de prevenire pot fi împărțite în două mari categorii: **măsuri organizatorice**, care vizează în special executantul și sarcina de muncă; **măsuri tehnice**, referitoare în special la mijloacele de producție și mediul de muncă.

Principalele măsuri organizatorice de prevenire a accidentelor de muncă și bolilor profesionale sunt: examenul medical; examenul psihologic; instruirea personalului; propaganda în domeniul SSM; organizarea activității și a locului de muncă.

Măsurile tehnice de prevenire a accidentelor de muncă și bolilor profesionale se împart, la rândul lor, în trei categorii:

➤ **protecția individuală** - constă în dotarea muncitorilor cu mijloace de protecție (cască, mască, costum, cizme etc). Totalitatea mijloacelor individuale de protecție care se atribuie lucrătorului în timpul desfășurării activității alcătuiesc echipamentul său de protecție individuală. Prin această modalitate de prevenire nu se înlătură factorii de risc; echipamentul de protecție individuală se interpune ca un ecran între noxă și organism, diminuând sau eliminând complet acțiunea factorului de risc asupra executantului.

➤ **protecția colectivă** cuprinde ansamblul metodelor și mijloacelor tehnice prin care se previne sau diminuează acțiunea factorilor de risc asupra a doi sau mai mulți executanți. În practică, protecția colectivă se materializează, în principal, prin dotarea instalațiilor, mașinilor etc., cu dispozitive și aparate concepute cu scopul unic de a proteja lucrătorii în timpul desfășurării procesului de muncă. Protecția colectivă se realizează prin dotarea instalațiilor tehnologice cu dispozitive și aparate de protecție muncii suplimentare, concepute independent de sarcinile procesului tehnologic și care au drept unic scop protejarea lucrătorilor în timpul desfășurării procesului de muncă. Prin această modalitate de prevenire se corectează deficiențele mașinilor, utilajelor etc., precum și parametrii mediului de muncă, în sensul aducerii lor în limitele de securitate;

➤ **protecția intrinsecă** reprezintă modalitatea optimă de eliminare a factorilor de risc de accidentare și îmbolnăvire profesională proprii mijloacelor de muncă constă în integrarea principiilor de securitate cu cele de productivitate și fiabilitate încă din faza de concepere a sistemelor tehnice. Fiecare element component al acestora trebuie astfel gândit încât să se asigure satisfacerea simultană a funcției de producție și a criteriilor de securitate, pe toată durata de viață preconizată a produsului, indiferent de condițiile de exploatare. Protecția intrinsecă face inutilă elaborarea unor reglementări speciale de protecție a muncii paralel cu prescripțiile tehnologice și cu instrucțiunile de utilizare a mașinilor, instalațiilor etc., ca și folosirea de mijloace de protecție în timpul exploatării. Deși cea mai eficientă sub raport economic și social, realizarea securității intrinsece este un deziderat a cărui îndeplinire este strict condiționată de nivelul progresului tehnic și al științei în general. Ea implică în primul rând existența unor metode și mai ales mijloace de proiectare care să permită simularea tuturor

variantelor posibile de comportament ale fiecărui element al unui sistem tehnic, pentru a se putea alege soluția principală și constructivă care corespunde riscului intrinsec zero. De asemenea, trebuie să existe și posibilitatea materializării unor asemenea soluții, cu costuri care să corespundă criteriilor de rentabilitate;

Protecția integrată este modalitatea ideală de protecție a omului în procesul muncii și constituie eliminarea pericolelor de accidentare și îmbolnăvire profesională premergător constituirii și intrării în funcțiune a sistemului de muncă (la nivel de substrat cauzal). În acest sens a apărut conceptul de protecție integrată ca modalitate de eliminare a factorilor de risc proprii mijloacelor de muncă prin prevederea tuturor măsurilor și mijloacelor de protecție necesară încă din faza de concepere și realizare a mijloacelor de muncă. În acest fel se pot constitui sisteme de muncă a căror funcționare să prezinte riscul minim acceptabil pentru executant, în raport cu progresul tehnic și științific.

V. Date statistice

Organizația Internațională a Muncii (OIM) estimează că, anual, peste 313 milioane de lucrători suferă accidente urmate de incapacitate temporară de muncă și că se produc aproximativ 160 de milioane de cazuri de îmbolnăviri profesionale. De asemenea, în urma accidentelor de muncă, cât și a practicilor incorecte de muncă, se estimează că în fiecare an se produc peste 2,3 milioane de decese din cauza accidentelor de muncă și a vătămărilor profesionale, o cifră alarmantă, fiind comparabilă cu numărul de victime dintr-un război de mare avengură dintre națiuni. Pe baza acestor estimări ale OIM, se apreciază că în fiecare zi se produc aproximativ 6.400 decese ca urmare a accidentelor de muncă și a bolilor profesionale și că, zilnic, aproximativ 860.000 de lucrători suferă o vătămare la locul de muncă.

Conform EUROSTAT în anul 2018, în UE-27 s-au înregistrat peste 3300 de accidente mortale și peste 3,1 milioane de accidente neletale, iar peste 200.000 de lucrători mor în fiecare an din cauza bolilor profesionale. Accidentele de muncă și bolile profesionale reprezintă un cost de peste 3,3 % din PIB pe an pentru economia UE (aproximativ 460 de miliarde EUR în 2019).

Cât privește România, în anul 2023, a fost înregistrat un număr de 4.862 persoane accidentate (4.974 în anul 2022), dintre care 90 accidentate mortal (155 în anul 2022).

Indicele de frecvență (numărul de accidentați care revine la 1.000 de lucrători) a fost 0,860/00 pentru totalul persoanelor accidentate și 0,02/00 pentru accidentații mortal.

În aceeași perioadă, s-au produs 14 accidente de muncă colective, în care au fost implicate 90 de persoane, dintre care 8 au decedat.

Sectoarele economiei naționale în care au fost înregistrate cele mai multe accidente de muncă sunt:

Comerț cu amănuntul, cu excepția autovehiculelor și motocicletelor - 449 accidentați (9,2 % din totalul accidentaților);

Activitate nedeclarată - 442 accidentați (9,1% din totalul accidentaților);

Construcții de clădiri - 253 accidentați (5,2% din totalul accidentaților);

Transporturi terestre și transporturi prin conducte – 250 accidentați (5,1% din totalul accidentaților);

Activități referitoare la sănătatea umană - 208 accidentați (4,3% din totalul accidentaților);

INSPECȚIA MUNCII

INSPECTORATUL TERITORIAL DE MUNCĂ NEAMȚ

□ Industria alimentară - 194 accidentați (4,0% din totalul accidentaților).

Cel mai mare număr de accidente de muncă mortale s-a înregistrat în sectoarele:

□ Construcții de clădiri – 11 accidentați mortal (12,2% din totalul persoanelor accidentate mortal);

□ Transporturi terestre și transporturi prin conducte – 9 accidentați mortal (10,0% din totalul persoanelor accidentate mortal);

□ Silvicultură și exploatare forestieră – 8 accidentați mortal (8,9% din totalul persoanelor accidentate mortal);

□ Lucrări de geniu civil – 7 accidentați mortal (7,8% din totalul persoanelor accidentate mortal);

□ Agricultură, vânătoare și servicii anexe – 5 accidentați mortal (5,6% din totalul persoanelor accidentate mortal);

□ Prelucrarea lemnului, fabricarea produselor din lemn și plută, cu excepția mobilei; fabricarea articolelor din paie și din alte materiale vegetale împletite – 3 accidentați mortal (3,3% din totalul persoanelor accidentate mortal).

□ Din punctul de vedere al vârstei persoanelor accidentate, analiza accidentelor de muncă a evidențiat faptul că persoanele cu vârsta cuprinsă între 50 – 60 de ani dețin ponderea cea mai mare, de 30,5% din totalul accidentaților.

□ Analiza accidentelor din punct de vedere al vechimii la locul de muncă relevă faptul că 3.528 persoane din totalul accidentaților, adică 72,5%, sunt lucrători cu vechime de până la 5 ani (dintre care, 2.107 persoane accidentate, adică 43,3%, au vechime la locul de muncă sub 1 an), iar cei din grupa de vechime 1 – 3 ani reprezintă 10,3% din totalul accidentaților.

Ocupația cel mai frecvent întâlnită în rândul persoanelor accidentate în muncă este cea de lucrător comercial. Numărul lor este de 234, reprezentând 84,2% din totalul persoanelor accidentate. Din totalul de 234 de accidentați, 84,2% sunt lucrători cu o vechime la locul de muncă de până la 5 ani.

- 52,6% au vechime de până la 1 an;

- 18,8% au vechime între 1 – 3 ani;

- 12,8% au vechime între 3 – 5 ani.

A doua ocupație cu pondere mare pe economie (4,3% – 208 accidentați) este cea de manipulare mărfuri.

Din cei 208 de accidentați 87% au o vechime la locul de muncă de până la 5 ani.

- 58,7% au vechime de până la 1 an;

- 18,7% au vechime între 1 – 3 ani;

- 9,6% au vechime între 3 – 5 ani.

□ Ocupația care tine locul al treilea ca pondere pe economie (3,9% - 192 accidentați) este cea de conducător auto transport rutier de marfuri. Din cei 192 accidentați 80,7% au o vechime la locul de muncă de până la 5 ani.

- 50,0% au vechime de până la 1 an;

- 20,8% au vechime între 1 – 3 ani;

- 9,9% au vechime între 3 – 5 ani.

INSPECȚIA MUNCII

INSPECTORATUL TERITORIAL DE MUNCĂ NEAMȚ

Ocupația care tine locul al patrulea ca pondere pe economie (3,4% - 164 accidentați) este cea de muncitor necalificat la asamblarea, montarea pieselor. Din cei 164 accidentați 82,3% au o vechime la locul de muncă de până la 5 ani.

- 54,8% au vechime de până la 1 an;
- 17,1% au vechime între 1 – 3 ani;
- 10,4% au vechime între 3 – 5 ani.

Ocupația care tine locul al cincilea ca pondere pe economie (3,1% - 157 accidentați) este cea de muncitor necalificat la demolarea clădirilor, căptuseli, zidărie, plăci mozaic, faianță, gresie. Din cei 157 de accidentați 91,7% au o vechime în muncă de până la 5 ani.

- 72,0% au vechime de până la 1 an;
- 14,6% au vechime între 1 – 3 ani;
- 5,1% au vechime între 3 – 5 ani.

A șasea ocupație cu pondere mare pe economie (2,6% - 127 accidentați) este cea de lăcătuș mecanic. Din cei 127 de accidentați 91,7% au o vechime la locul de muncă de până la 5 ani.

- 37,8% au vechime de până la 1 an;
- 22,1% au vechime între 1 – 3 ani;
- 11,0% au vechime între 3 – 5 ani.

Ponderi de aproximativ 2% din totalul accidentatilor revin urmatoarelor categorii de muncitori:

- muncitor necalificat în industria confecțiilor - (109 – 2,2%);
- șofer de autoturisme și camionete - (83 – 1,7%);
- vânzător - (81 – 1,7%);
- muncitor nec. la ambalarea produselor solide și semisolide - (78 – 1,6%).

În anul 2023, au încheiat incapacitatea temporară de muncă un număr de 3.647 persoane, din care 24 prin deces, 41 printr-o decizie de invaliditate, iar restul de 3.582 prin reluarea activității.

Pentru persoanele care au încheiat incapacitatea de muncă în anul 2023, indicele de durată medie (numărul de zile pierdute, în medie, de un accidentat) este de 50,7 zile, iar indicele de gravitate (numărul total de zile de incapacitate de muncă, raportat la 1.000 de angajați) este 32,570/00.

La nivelul județului Neamț, în anul 2023 au fost înregistrate 140 de accidente de muncă din care 7 mortale. Din numărul total al accidentaților, 23% au vârsta până în 30 ani, 16% au vârsta cuprinsă între 30 și 40 ani, 25,7% au vârsta cuprinsă între 40 și 50 ani, 30% au vârsta cuprinsă între 50 și 60 ani, iar peste 60 ani 3%.

Sectoarele economiei naționale în care au fost înregistrate cele mai multe accidente de muncă, la nivelul județului Neamț în anul 2023, sunt:

Activitatea/Diviziunea		TOTAL accidente 2023	Din care:	
			Mortale 2023	Cu i.t.m. 2023
Silv.,expl. forest.,servicii anexe	02	13	1	12
Ind. alimentară	10	6	0	6
Ind. prelucr. lemnului (fără mobilă)	16	9	0	9

INSPECȚIA MUNCII

INSPECTORATUL TERITORIAL DE MUNCĂ NEAMȚ

Activitatea/Diviziunea		TOTAL accidente	Din care:	
			Mortale	Cu i.t.m.
		2023	2023	2023
Ind. alte prod. din min. nemetalice	23	2	0	2
Producția și furnizarea de energie electrică, termică și gaze	35	2	0	2
Constructii	41-43	14	0	14
Activitati referitoare la sănătate umana	86	3	0	3

Ioan Popescu

Inspector șef

I.T.M. Neamț

ACTE NORMATIVE IN DOMENIUL SECURITATII SI SANATATII IN MUNCA

1. HOTĂRÂRE nr. 580 din 6 iulie 2000 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor <LLNK 12000 99180 301 0 46>Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2000 privind măsurile ce pot fi aplicate în perioadele cu temperaturi extreme pentru protecția persoanelor încadrate în munca;
2. HOTĂRÂRE nr. 536 din 30 mai 2002 pentru aprobarea Normelor tehnice privind deținerea, prepararea, experimentarea, distrugerea, transportul, depozitarea, mânăuirea și folosirea materiilor explozive utilizate în orice alte operațiuni specifice în activitățile deținătorilor, precum și autorizarea artificierilor și a pirotehnicienilor, cu modificările și completările ulterioare;
3. HOTĂRÂRE nr. 1.025 din 28 august 2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de munca în condiții speciale;
4. HOTĂRÂRE nr. 1.875 din 22 decembrie 2005 privind protecția sănătății și securității lucrătorilor față de riscurile datorate expunerii la azbest, cu modificările și completările ulterioare;
5. HOTĂRÂRE nr. 1.876 din 22 decembrie 2005 privind cerințele minime de securitate și sănătate referitoare la expunerea lucrătorilor la riscurile generate de vibrații, cu modificările și completările ulterioare;
6. HOTĂRÂRE nr. 300 din 2 martie 2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru șantierele temporare sau mobile, cu modificările și completările ulterioare;
7. HOTĂRÂRE nr. 493 din 12 aprilie 2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate referitoare la expunerea lucrătorilor la riscurile generate de zgomot, cu modificările și completările ulterioare;
8. HOTĂRÂRE nr. 971 din 26 iulie 2006 privind cerințele minime pentru semnalizarea de securitate și/sau de sănătate la locul de muncă, cu modificările și completările ulterioare;
9. HOTĂRÂRE nr. 1.007 din 2 august 2006, privind cerințele minime de securitate și sănătate referitoare la asistență medicală la bordul navelor;
10. HOTĂRÂRE nr. 1.028 din 9 august 2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate în muncă referitoare la utilizarea echipamentelor cu ecran de vizualizare;
11. HOTĂRÂRE nr. 1.048 din 9 august 2006 (R) privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru utilizarea de către lucrători a echipamentelor individuale de protecție la locul de munca;
12. HOTĂRÂRE nr. 1.049 din 9 august 2006 privind cerințele minime pentru asigurarea securității și sănătății lucrătorilor din industria extractivă de suprafață sau subteran;
13. HOTĂRÂRE nr. 1.050 din 9 august 2006 privind cerințele minime pentru asigurarea securității și sănătății lucrătorilor din industria extractivă de foraj;
14. HOTĂRÂRE nr. 1.051 din 9 august 2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru manipularea manuală a maselor care prezintă riscuri pentru lucrători, în special de afecțiuni dorsolombare;
15. HOTĂRÂRE nr. 1.058 din 9 august 2006 privind cerințele minime pentru îmbunătățirea securității și protecția sănătății lucrătorilor care pot fi expuși unui potențial risc datorat atmosferelor explozive;
16. HOTĂRÂRE nr. 1.091 din 16 august 2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru locul de munca;
17. HOTĂRÂRE nr. 1.092 din 16 august 2006 privind protecția lucrătorilor împotriva riscurilor legate de expunerea la agenți biologici în munca;
18. HOTĂRÂRE nr. 1.093 din 16 august 2006 (R), privind stabilirea cerințelor minime de securitate și sănătate pentru protecția lucrătorilor împotriva riscurilor legate de expunerea la agenți cancerigeni sau mutageni la locul de muncă, cu modificările și completările ulterioare;
19. HOTĂRÂRE nr. 1.135 din 30 august 2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate în munca la bordul navelor de pescuit;
20. HOTĂRÂRE nr. 1.146 din 30 august 2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru utilizarea în muncă de către lucrători a echipamentelor de muncă;
21. HOTĂRÂRE nr. 1.218 din 6 septembrie 2006 (R) privind stabilirea cerințelor minime de securitate și sănătate în muncă pentru asigurarea protecției lucrătorilor împotriva riscurilor legate de prezența agenților chimici, cu modificările și completările ulterioare;
22. HOTĂRÂRE nr. 1.756 din 6 decembrie 2006 privind limitarea nivelului emisiilor de zgomot în mediu produs de echipamente destinate utilizării în exteriorul clădirilor;
23. HOTĂRÂRE nr. 355 din 11 aprilie 2007 privind supravegherea sănătății lucrătorilor, cu modificările și completările ulterioare;
24. HOTĂRÂRE nr. 557 din 6 iunie 2007 privind completarea măsurilor destinate să promoveze îmbunătățirea securității și sănătății la locul de muncă pentru salariații încadrați în baza unui contract individual de muncă pe durată determinată și pentru salariații temporari încadrați la agenți de munca temporară;
25. HOTĂRÂRE nr. 600 din 13 iunie 2007 privind protecția tinerilor la locul de muncă, cu modificările și completările ulterioare;

INSPECȚIA MUNCII

INSPECTORATUL TERITORIAL DE MUNCĂ NEAMȚ

26. HOTĂRÂRE nr. 601 din 13 iunie 2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul securității și sănătății în munca;
27. HOTĂRÂRE nr. 144 din 13 februarie 2008 privind aprobarea Normelor metodologice de calcul al contribuției de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale, cu modificările și completările ulterioare;
28. HOTĂRÂRE nr. 1.622 din 10 decembrie 2008 pentru modificarea și completarea <LLNK 12007 246 20 301 0 33>Hotărârii Guvernului nr. 246/2007 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite;
29. HOTĂRÂRE nr. 1.627 din 29 decembrie 2009 pentru modificarea <LLNK 12007 246 20 301 0 33>Hotărârii Guvernului nr. 246/2007 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite;
30. HOTĂRÂRE nr. 510 din 2 iunie 2010 privind cerințele minime de securitate și sănătate în muncă referitoare la expunerea lucrătorilor la riscurile generate de radiațiile optice artificiale;
31. HOTĂRÂRE nr. 1.280 din 27 decembrie 2011 pentru modificarea și completarea <LLNK 12007 246 20 301 0 33>Hotărârii Guvernului nr. 246/2007 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite;
32. HOTĂRÂRE nr. 1 din 4 ianuarie 2012 pentru modificarea și completarea <LLNK 12006 1218 20 301 0 35>Hotărârii Guvernului nr. 1.218/2006 privind stabilirea cerințelor minime de securitate și sănătate în muncă pentru asigurarea protecției lucrătorilor împotriva riscurilor legate de prezența agenților chimici, precum și pentru modificarea <LLNK 12006 1093 20 301 0 35>Hotărârii Guvernului nr. 1.093/2006 privind stabilirea cerințelor minime de securitate și sănătate pentru protecția lucrătorilor împotriva riscurilor legate de expunerea la agenți cancerigeni sau mutageni la locul de muncă și a <LLNK 12007 355 20 301 0 33>Hotărârii Guvernului nr. 355/2007 privind supravegherea sănătății lucrătorilor;
33. HOTĂRÂRE nr. 1.077 din 11 decembrie 2013 pentru modificarea <LLNK 12007 246 20 301 0 33>Hotărârii Guvernului nr. 246/2007 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite;
34. HOTĂRÂRE nr. 1.102 din 10 decembrie 2014 privind stabilirea condițiilor pentru punerea la dispoziție pe piață a articolelor pirotehnice;
35. HOTĂRÂRE nr. 1.173 din 29 decembrie 2014 pentru modificarea <LLNK 12007 246 20 301 0 33>Hotărârii Guvernului nr. 246/2007 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite;
36. HOTĂRÂRE nr. 359 din 20 mai 2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul securității și sănătății în muncă;
37. HOTĂRÂRE nr. 824 din 30 septembrie 2015 privind stabilirea condițiilor pentru punerea la dispoziție pe piață a recipientelor simple sub presiune;
38. HOTĂRÂRE nr. 1.014 din 30 decembrie 2015 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite;
39. HOTĂRÂRE nr. 197 din 23 martie 2016, privind stabilirea condițiilor de punere la dispoziție pe piață și controlul explozivilor de uz civil;
40. HOTARARE nr. 245 din 6 aprilie 2016, privind stabilirea condițiilor pentru punerea la dispoziție pe piață a echipamentelor și sistemelor de protecție destinate utilizării în atmosfere potențial explozive;
41. HOTARARE nr. 409 din 15 iunie 2016, privind stabilirea condițiilor de punere la dispoziție pe piață a echipamentelor electrice de joasă tensiune;
42. HOTĂRÂRE nr. 520 din 20 iulie 2016, privind cerințele minime de securitate și sănătate referitoare la expunerea lucrătorilor la riscuri generate de câmpuri electromagnetice;
43. HOTĂRÂRE nr. 924 din 20 decembrie 2017 pentru stabilirea procedurii de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale, reevaluate potrivit prevederilor <LLNK 12010 263 10 202 30 48>art. 30 alin. (2) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare;